

ת"ד 4289/03/17 - מדינת ישראל נגד שמואל יוסף כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4289-03-17 מדינת ישראל נ' כהן

לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אומידי - ויכמן

המאשימה

נגד

שמואל יוסף כהן

ע"י ב"כ עו"ד גולן

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סיכון הולך רגל החוצה במעבר חציה (נסיבות מחמירות) ונהיגה בקלות ראש הגורמת חבלה של ממש. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 19.12.16 שעה 11.30 או סמוך לה נהג הנאשם משאית משא רכין (להלן: "המשאית") ברחוב עזרא בבני ברק וביקש לפנות שמאלה בצומת לעבר רחוב חזון איש (להלן: "הצומת"). בחזית המשאית מצויים שני צירים ועליהם 2 זוגות גלגלים קדמיים. (גלגל מצמד הגלגלים בקדמת המשאית יכונה להלן: "גלגל קדמי - קדמי"; גלגל מצמד הגלגלים המצויים מעט מאחור יכונה להלן: "גלגל קדמי - אחורי"). בהגיע הנאשם לנתיב השמאלי בצומת, המיועד לפנייה שמאלה, עצר באור אדום כאשר חלק מן המשאית היה על מעבר החצייה המיועד להולכי רגל. על פי הנטען בכתב האישום חצה אותה שעה הנפגע את מעבר החצייה, או סמוך לו, מימין לשמאל כיוון תנועת המשאית. בהתחלף האור ברמזור בכיוון נסיעתו לירוק החל הנאשם לפנות שמאלה, פגע בנפגע וגרם לו חבלות קשות (שבר פתוח ומעיכה בשוק וקרוסול שמאל וריסוק עצמות בכף רגל שמאל). בעקבות הפגיעה הקשה נותח הנפגע. רגל שמאל שלו נקטעה מתחת לברך והוא אושפז עד 2.1.17.

2. הנאשם כפר באחריותו לתאונה ובעקבות זאת נשמעו ראיות.

3. שני עדי התביעה המרכזיים היו הבוחן מר זיו טרבלוס (להלן: "בוחן המשטרה") שחקר את נסיבות התאונה וקצין המשטרה רפ"ק גרינלונד שערך שימוע לנאשם.
4. במסגרת עדות בוחן המשטרה הוצג סרטון שנתפס מבית עסק סמוך (להלן: "הסרטון"). הבוחן ציין כי בסרטון ניתן להבחין במשאית הנאשם נעצרת בצומת כאשר הציר השני שלה על קו העצירה וחזיתה מכסה כמעט את כל מעבר החצייה (ע' 6 ש' 2-3). לדבריו ניתן להבחין בסרטון בנפגע חוצה את הכביש מימין לשמאל כאשר כלי הרכב עומדים. בשלב מסוים מתחילה תנועה של כלי הרכב בצומת, לרבות המשאית שהחלה בפניה שמאלה אך נעצרה מספר שניות לאחר מכן, בעקבות התאונה (ע' 6 ש' 2-8). מעדות בוחן המשטרה עולה כי המשאית הוזזה מעט על מנת לחלץ את רגלו של הנפגע שנלכדה תחת גלגל קדמי אחורי שמאלי של המשאית. הבוחן ציין כי המשאית, בשל האופן בו עמדה, הסתירה להולך הרגל את הרמזור להולכי רגל (ע' 6 ש' 15-17). בהתייחס לשדה הראיה של הנאשם ציין בוחן המשטרה כי בשל האופן בו עמדה המשאית בצומת היה לנאשם קושי מסוים להבחין בתנועה מימין, אך בסיוע המראה הפנורמית ניתן היה להבחין בהולכי רגל החוצים את הכביש משני הכיוונים (ע' 6 ש' 20-24).
5. במסגרת חקירתו הנגדית עומת הבוחן עם אפשרות כי הולך הרגל הנראה בסרטון אינו הנפגע וכי הנפגע חצה את הכביש משמאל לימין כיוון תנועת המשאית. בוחן המשטרה ציין כי כיוון שהנאשם העיד כי לא הבחין, עד הפגיעה, בנפגע הרי שמדובר בהשערה. הוא הוסיף כי אילו היה הנפגע מועד, הוא היה נופל כשפגל גופו העליון כלפי המשאית ולא לאחור. במקרה כזה גם רגלו לא הייתה נלכדת מתחת לגלגל (ע' 8 ש' 30-32). בוחן המשטרה נשאל כיצד הוא יכול להיות בטוח כי מי שנצפה חוצה את הכביש מימין לשמאל הוא אכן הנפגע. הוא אישר כי זולת קיומה של התאמה בין מבנה גופו של מי שנצפה חוצה את הכביש בסרטון למבנה גופו של הנפגע " לא עשיתי זיהוי על מנת לאשר שהולך הרגל בסרטון הוא הנפגע" (ע' 9 ש' 24). עם זאת טען כי מדובר במסקנה לוגית מתחייבת. לדבריו: "רואים בסרטון שהמשאית נוסעת קדימה עוד לפני שהוא חוצה אותה, אם הוא היה חוצה מהצד השני וזה לא הבן אדם שניהם היו נפגעים" (ע' 9 ש' 4-5). במלים אחרות, התביעה שללה את התזה לפיה הנפגע נפגע בעת חציית הכביש משמאל לימין משום שבמקרה כזה, ולאור האמור בסרטון, סביר היה לצפות לשני נפגעים בתאונה בעוד שכידוע רק הנפגע נפגע בתאונה.
6. כאשר נשאל בוחן המשטרה כיצד הגיע הולך הרגל שחצה מימין (ועל פי הנחת בוחן המשטרה - הנפגע) למרחק של 3 מ' מחזית המשאית כשרגלו נתונה תחת גלגל שמאלי קדמי -אחורי השיב בוחן המשטרה כי הנפגע חצה מימין לשמאל, כפי שניתן לראות בסרטון וכי הוא "נפגע ככל הנראה מפניה קדמית שמאלית, איבד שיווי משקל, נפל והרגל נכנסה בין הגלגלים" (ע' 9 ש' 11-12). בוחן המשטרה ציין גם כי "אם הגלגל הקדמי היה עולה עליו היו סימנים על הגלגל" (ע' 9 ש' 12). בוחן המשטרה ציין כי בעקבות הפגיעה של הנפגע בחלק הקדמי - שמאלי של המשאית אמור הנפגע להיות מועף לכיוון החציה שלו, כלומר שמאלה (ע' 9 ש' 14-18). לטענת הבוחן, ככל שהנפגע היה זה שחצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שנצפה בסרטון, הרי שהנאשם אחראי לתאונה שכן מצופה כי הנאשם יסתכל במראות וישים לב לשטחים מתיים, במיוחד לאור האופן בו העמיד הנאשם את המשאית בנתיב לפנייה שמאלה (ע' 10 ש' 19-20).
7. רפ"ק גרינוולד ערך שימוע לנאשם יום לאחר התאונה. בין הצדדים התגלעה מחלוקת בנוגע לקבילות טופס השימוע [ת/19]. התביעה טענה כי ראוי לקבל את המסמך מכוח סעיף 11 לפקודת הראיות. ההגנה טענה כי מדובר במסמך שאינו קביל הואיל והנאשם לא הוזר בדבר זכותו לא לפצות פה בחקירה ולהיוועץ בעו"ד. בהחלטתי קבעתי כי קבילותו של ת/19 תידון בהכרעת הדין וכך אעשה. על מנת להבהיר את חשיבות ת/19 לביסוס עמדת התביעה אציין כי

במסגרת מסמך זה נרשם לכאורה מפי הנאשם כי הולך הרגל ירד באור אדום למעבר החצייה "והטעות היחידה הייתה שהפרייבט שהיה מצד ימין שלי [מונית של ע"ת 1 - ד.ס.] נתן לו לחצות באור אדום ואני התחלתי להתדרדר, להתחיל לנסוע כי היה ירוק ולא ראיתי אותו בשדה הראיה שלי... הפרייבט [המונית ד.ס.] רצה לנסוע בירוק שהיה לו ועצר ונתן לו לעבור ופה הטעות כי הוא לא היה בשדה הראיה שלי במראות וזה לפי מה שאני מבין"

8. לא בכדי ציינתי לעיל כי עדי התביעה המרכזיים היו בוחן המשטרה ורפ"ק גרינוולד. הנפגע, שהיה אמור לכאורה להיות עד תביעה מרכזי לא זכר דבר וחצי דבר בנוגע לנסיבות התאונה. הנפגע אישר אמנם בחקירתו כי המשאית הגיעה משמאלו [ע' 25 ש' 21-22] אך לא ברור כיצד עלה בידו לזכור פרט זה שעה שאישר בעדותו כי אינו זוכר את "אירוע התאונה הספציפי" [ע' 25 ש' 11-12]. יתר על כן, הנפגע התכחש לנכונות דברים שאמר קודם לכן מן הטעם ש"כנראה שדמינתי דברים" [ע' 23 ש' 2]. הנפגע צפה בסרטון אך לא הצליח לזהות את עצמו כהולך הרגל החוצה את הכביש מימין לשמאל בסרטון [בגלל הריחוק לא ברור לי שזה אני" ע' 24 ש' 4]. כך או כך, ברור כי אין בעדותו של הנפגע כדי לתרום דבר להבנת נסיבות התאונה.

9. עדי ההגנה המרכזיים היו הנאשם וכן אינג' גדי ויסמן (להלן: "מומחה ההגנה").

הנאשם מסר שתי גרסאות בחקירה תחת אזהרה. בחקירה הראשונה [ת/3] מסר הנאשם כי בשום שלב לפני התאונה לא הבחין בנפגע ["]... ופתאום אני רואה במראה שבנאדם נפל מתחת לגלגל קדמי אחורי שמאלי... שהרגל שלו נתפסה בין הכביש לצמיד. מיד בלמתי... הוא היה שוכב על הגב. כל הגוף שלו מחוץ לטווח המשאית כלפי המדרכה ורק הרגל מתחת למשאית. האם ראית מהיכן הולך הרגל הגיע? ת. לא. ש. מתי לראשונה ראית אותו. ת. ברגע הנפילה דרך המראה שמאלית..."]. הנאשם ציין בחקירה ראשונה כי ככל הנראה הנפגע ביקש לחצות את הכביש משמאל לימין (ביחס לתנועת המשאית) והוסיף כי אין קושי להבחין בהולכי רגל העומדים על שפת המדרכה מצד שמאל שלו. גם בעדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי "יכול להיות שהולך הרגל (הנפגע בסרטון ד.ס.) חצה מימין לשמאל אבל זה לא אותו הולך רגל (= לא הנפגע - ד.ס.)". החקירה השנייה באזהרה [ת/5] הייתה לאחר שהנאשם צפה בסרטון ולכאורה עולה מחקירה זו כי חלה לכאורה התפתחות בגרסת הנאשם. "ש. בסרטון גם רואים את הולך הרגל מגיע מצד ימין חוצה במעבר חצייה ואתה מתחיל נסיעה מספר מטרים במקביל ופתאום נעצר בפתאומיות. תגובתך? זה מה שראיתי בסרטון הוא לא היה לי בשום שדה ראייה בשום מראה לא ראיתי אותו. ש. אני אומר לך שמבדיקה שעשיתי במקום התאונה במראה העליונה ניתן לראות כמעט את כל מעבר החצייה ואילך (ואילו) היית מסתכל במראה טרם נסיעתך היית מבחין בהולך רגל שחוצה לפני חזית המשאית. תגובתך? ת. אם הוא צמוד - צמוד אז קשה לראות והוא היה לבוש חולצה לבנה בצבע של האוטו אז כנראה שלא הבחנתי בו. ש. אבל הוא היה לבוש מעיל כהה ואני מראה לך שוב בסרטון. תגובתך. ת. אני לא רואה זה כהה. ש. האם יש לך בעיות ראייה. ת. לא. האם אתה עיוור צבעים. ת. לא. ש. מדוע נגרמה התאונה. ת. הולך הרגל חצה באור אדום והיה צמוד, הפרייבט רצה לנסוע זה שבצד ימין שלי נתן לו לעבור באור אדום ופה הטעות שהוא לא היה בטווח הראיה שלי ולא שמתי לב ויצאתי לאט - לאט ברמזור".

10. בעדותו הראשונה בבית המשפט אישר הנאשם כי היה אמור להבחין בהולך רגל בין שזה חוצה את הכביש מימין לשמאל או משמאל לימין ובין שהוא מצוי בחזית [ע' 42 ש' 30-32] לרבות מאי התנועה משמאל [ע' 43 ש' 6-7]. עם זאת, ציין כי בשום שלב לא הבחין מאין הגיע הולך הרגל [ע' 43 ש' 1-2] והסביר כי לא הבחין בהולך הרגל שחצה מימין לשמאל (משך כ-3 שניות עד הגיעו למשאית) כי "כנראה באלפית השנייה שהסתכלתי במראה הוא לא היה" [ע' 43 ש' 19-20] וכן "אם הוא בא מצד ימין, לא ראיתי אותו כי השנייה, שבריר של שניה, הוא לא היה בתחום המראות" [ע' 45 ש' 7-8; ההדגשות הוספו]. לגרסת הנאשם, הולך הרגל שחצה את הכביש מימין לשמאל אינו הנפגע אלא אדם אחר

שהשלים את החצייה בשלום [ע' 43 ש' 12-13]. הנפגע, לגרסת הנאשם "בטוח" כי הנפגע חצה משמאל לימין אך הנאשם לא הבחין בו "כי הסתכלתי ימינה" [ע' 45 ש' 23-26]. הנאשם אישר כי בסרטון ניתן להבחין במשאית נעה עוד בטרם הגיע הולך הרגל (שחצה מימין לשמאל) לפינה ימנית - קדמית במשאית [ע' 43 ש' 30-31; ע' 44 ש' 1-2]. כאשר נשאל מה היה אמור לקרות להולך הרגל במצב זה השיב הנאשם "הייתי צריך לעלות עליו מקדימה" ע' 44 ש' (3-5). משום שהולך הרגל לא נפגע בחזית המשאית הסיק הנאשם כי הולך רגל זה "הספיק לעבור בריצה" [ע' 44 ש' 17]. זאת הגם שלא הבחין בהולך רגל זה חוצה בהליכה או בריצה.

11. מומחה ההגנה ערך שתי חוות דעת על בסיס ספרות ומסמכים מקצועיים, פרוטוקול ועדויות וכן ביקור במקום. מומחה ההגנה ציין כי הוא מסכים לעובדות עליהן נשען בוחן המשטרה אך מסקנותיו שונות. לטענת מומחה ההגנה ניתן היה לקבל, או לפחות לא לבטל כבלתי מתקבלת על הדעת, את התזה שהציגה התביעה לבית המשפט "אם הייתי מקבל כתמי דם על הגלגל הקדמי וניגוב אבק על הפגוש הקדמי" (ע' 66 ש' 9-11). בשלב מסוים בעדותו אישר מומחה ההגנה כי מסקנתו לפיה הנפגע נפגע בעת שחצה את הכביש משמאל לימין (ביחס לכיוון תנועת המשאית) הוא מבסס על אי מציאת סימני ניגוב אבק ואי מציאת סימנים למגע בין גוף הנפגע לגלגל הקדמי של המשאית [ע' 77 ש' 25-28]. כיוון שעל הגלגלים הקדמיים במשאית לא מצאו כתמי דם ולא קיים ניגוב אבק על הפגוש הקדמי הרי על פי חוות דעתו של מומחה ההגנה הולך הרגל הנראה בסרטון אינו הנפגע. לטענתו, הקביעה הסבירה ביותר, התואמת לממצאים בזירת התאונה, היא כי הנפגע חצה את הכביש משמאל לימין ביחס לכיוון תנועת המשאית (ע' 57 ש' 24), נפל ארצה ואז נפגע או הוטח עקב פגיעה בדופן המשאית [ע' 66 ש' 3-6]. במקרה כזה ובהתחשב במרחק הקצר שהיה על הנפגע לעבור עד לפגיעה, הייתה התאונה בלתי נמנעת מבחינת הנאשם. זאת ועוד, לטענת המומחה התרחיש העובדתי שהציגה התביעה, המבוסס על ההנחה כי הולך הרגל הנצפה בסרטון הוא הנפגע, אינו מתקבל על הדעת. לדברי מומחה ההגנה אילו הולך הרגל הנצפה בסרטון נפגע - הוא היה נפגע מן הפגוש והגלגלים הקדמיים של המשאית וניתן היה למצוא דם על גלגלים אלה, ממצאים שלא נמצאו בזירה. לדברי מומחה ההגנה, לא יתכן שגלגל ראשון קדמי של המשאית יעלה על הולך הרגל ולא יותירו סימן ודווקא גלגל שני קדמי שמאלי עלה והותיר סימן [ע' 58 ש' 6-8 ; "סביר מאוד לקבוע שהולך הרגל (הנצפה בסרטון ד.ס.) השלים את החצייה תוך שהוא בורח מהמשאית המתקדמת, שהרי אם נפגע מהמשאית, חייבים היינו למצוא כתמי דם בגלגל הקדמי, מה שלא נמצא" ע' 67 ש' 24-32].

12. מומחה ההגנה התייחס למעשה גם לתרחיש עליו העיד בוחן המשטרה ולפיו הולך הרגל הנראה בסרטון נפגע ממגע עם הפינה הקדמית - שמאלית במשאית. עם זאת, ובשונה מטענת בוחן המשטרה שהעיד כי הנפגע "נפגע ככל הנראה מפינה קדמית שמאלית, איבד שיווי משקל, נפל והרגל נכנסה בין הגלגלים" (ע' 9 ש' 11-12) טען מומחה ההגנה כי במקרה שצוין בוחן המשטרה חייב היה להיות מגע בין גוף הולך הרגל לבין הגלגל השמאלי - קדמי, דבר שהיה מותר סימנים ביולוגיים (דם, רקמות) על הגלגל הקדמי, דבר שלא נמצא " גם לו היה [הולך הרגל הנראה בסרטון - ד.ס.] ממשיך בצמוד לחזית היה חייב להיפגע באיזשהו מקום בחזית, סביר להניח בפינה שמאלית - קדמית, מופל ארצה, גלגל שמאלי קדמי של המשאית עולה עליו ומשאיר עליו סימנים ואז פוגע בו הגלגל השני. מאחר ובחזית ובגלגל הקדמי שמאלי אין שום סימני דם ורקמות אלא רק בגלגל (הקדמי-ד.ס.) השני שמאלי אני שולל את האפשרות שהוא נפגע בחזית..." [ע' 72 ש' 24-29]. מומחה ההגנה חזר על עמדתו לפיה במקרה המתואר בעובדות כתב האישום של חציית הכביש מימין לשמאל ביחס לכיוון תנועת המשאית היה הנפגע אמור להיפגע מן הגלגל הקדמי של המשאית [ע' 74 ש' 28-30, ע' 75 ש' 10-14].

13. בשלב מסוים נחקר מומחה ההגנה על ידי רפ"ק מוזס, עו"ד קצין בוחנים במחוז ת"א. לשאלת עו"ד מוזס אם קיימת אפשרות כי בשל המהירות הנמוכה בה פגעה המשאית בנפגע הוא נהדף, עשה מספר צעדים ורק אז נפל ונדרס

השיב מומחה ההגנה כי הדבר אינו סביר שכן לא נמצא ניגוב אבק בחזית המשאית. מומחה ההגנה ציין בהגנתו כי לא בכל התאונות שכרוך בהן מגע עם חזית הרכב נמצא ניגוב אבק אך סביר מאוד להניח כי המשאית הייתה מאובקת. מומחה ההגנה הוסיף וטען כי אילו היה הנפגע נפגע מן הפינה השמאלית קדמית במשאית וממשיך ללכת ואז נופל " הוא היה נופל עם הראש מתחת לגלגל השני ולא עם הרגליים" [ע' 77 ש' 5-7]. לשאלה מדוע לא ניתן להניח שהנפגע, בעת שחצה על פי ההנחה את הפינה הימנית - קדמית של המשאית, חש בתנועת המשאית ועל כן רץ במקביל לתנועת המשאית השיב מומחה ההגנה כי במקרה כזה "היית מצפה לקבל דם על הגלגל הקדמי" [ע' 77 ש' 19-22]. עו"ד מוזס לא הסתפק בכך אלא הציג למומחה ההגנה סרטון לפיו בעת הגיע הולך הרגל (בסרטון) לפינה הימנית - קדמית של המשאית התקדמה המשאית כברת דרך של 80 ס"מ וחסמה למעשה את כל מסלול הליכת הולך הרגל. מומחה ההגנה ציין בתגובה לסרטון - שנועד לבסס את התזה לפיה אין מנוס ממסקנה הגיונית אחת ולפיה הולך הרגל הנצפה בסרטון הוא הנפגע ואין בלתי - כי אילו היה מגע בין הולך הרגל לצד הימני - קדמי של משאית הנאשם היה הולך הרגל מוטח ארצה והמשאית הייתה עולה עליו עם גלגל קדמי, דבר שלא קרה [ע' 81 ש' 1-2]. מומחה ההגנה שב ועומת עם השאלה כיצד עלה בידי הולך הרגל להשלים בשלום את חציית הכביש לאור הנראה בסרטון, מבלי להיפגע על ידי המשאית. מומחה ההגנה ציין כי אין ספק שהולך הרגל הנראה בסרטון לא נפגע מן הפינה הימנית - קדמית של המשאית [ע' 81 ש' 10-14]. מומחה ההגנה ציין בעדותו, בדומה לאמור בעדות הבוחן המשטרתי, כי "משאית במשקל כזה שעולה על גופו של הולך רגל, ישאיר סימני דם או רקמות או סימן כלשהו והבוחן אומר את זה..." וכן "הגלגל הראשון שעובר על הרגל מקבל את התזת הדם מהרגל כי מדובר על משקל עצום יחסית לרגל ויחסית לרקמות של הרגל. הגלגל השני יתכן ועמד על הרגל. אינני יודע" [ע' 88 ש' 30-31]. וכן "אם נניח שהולך הרגל נפגע כפי שאתם טוענים בכתב האישום, הגלגל הקדמי היה אמור לעבור על הרגל או על גופו של הולך הרגל, להשאיר סימנים על הצמיג או על הכביש. אז הגלגל השני שנעצר משאיר את כל הכתם. זה מתאים במדויק לעדות הבוחן " [המשטרתי -ד.ס.]. " ע' 89 ש' 2-5]. לאחר עדות מומחה ההגנה שב הנאשם ונחקר חקירה נגדית בידי התביעה, ברשות בית המשפט.

דין והכרעה

14. נקודת המוצא העובדתית לדיון היא כי כיוון חציית הכביש על ידי הנפגע אינו ידוע. הן לתביעה והן להגנה יש השערות בדבר כיווני החציה האפשריים של הולך הרגל. הבוחן לא ערך זיהוי חד משמעי של הולך הרגל הנצפה בסרטון כחוצה את הכביש מימין לשמאל אלא הסתפק לצורך בהערכה המבוססת על מבנה גוף; הערכה שמטבע הדברים אינה מדויקת די הצורך ליוצר הליך זה. הנאשם העיד כי לא הבחין בנפגע לפני התאונה. על כן ברור כי גם הוא אינו יכול להיות מקור אמין בדבר כיוון חציית הנפגע. גם הנפגע לא זיהה את עצמו בסרטון כאדם החוצה את הכביש מימין לשמאל.

15. אין ספק שהנפגע נפגע מגלגל המשאית אך התביעה וההגנה הציגו תרחישי עובדה חלופיים להסברת פגיעה זו שעניינם כיווני חצייה מנוגדים של הכביש על ידי הנפגע. במצב דברים זה, קובעת ההלכה הפסוקה, חובתה של הערכאה הדיונית לבחון את שני תרחישי העובדה המוצעים על ידי התביעה ועל ידי ההגנה (רע"פ 7468/07 מרים לוקשינסקי נ. מדינת ישראל (19.3.12)). להלן אדון בתרחישים השונים.

אם אכן הנפגע חצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שניתן לראות בסרטון, והוא אכן זה שנמצא בסוף התאונה כשרגלו תחת גלגלה הקדמי - אחורי שמאלי של משאית הנאשם כי אז קשה לחלוק על כך שהנאשם אחראי לקרות התאונה. במקרה כזה, הנאשם חטא בראש ובראשונה בכך שהעמיד את משאיתו באופן שחסם את כל קו הראיה של הולך הרגל (הנפגע, על פי הנחה זו) לעבר הרמזור להולכי רגל ואף הגביל לעצמו באופן מסוים, אם כי לא לחלוטין, את שדה הראיה

לעבר הולכי רגל החוצים מימין לשמאל, כפי שהוכח בדיון. כיוון שהוכח כי נדרשו להולך הרגל (הנפגע על פי הנחה זו) כ- 3 שניות להגיע למשאית ברור לכל בר דעת כי חובת הזהירות המוגברת של נהג ביחס להולכי רגל החוצים במעבר החצייה חלה על הנאשם מקל וחומר בהיותו נהג משאית מקצועי. במקרה כזה, וככל שיש ממש בטענת התביעה כי הולך הרגל הנצפה בסרטון הוא גם הנפגע כי אז ברור כי היה סיפק בידי הנאשם לא רק להבחין מבעוד מועד בנפגע אלא גם לבלום את משאיתו וכך למנוע את קרות התאונה המצערת.

16. יחד עם זאת, ספק (סביר) הוא אם ההנחה כי הנפגע הוא אכן הולך הרגל שחצה מימין לשמאל. נזכיר כי הן הבוחן המשטרתי והן מומחה ההגנה הסכימו כי ככל שמי מגלגליה הקדמיים של המשאית היה עולה על גופו (או חלק מגופו) של הולך הרגל היה הדבר מותר סימנים על הגלגל והדבר לא קרה. נתון זה שהניח לא רק מומחה ההגנה אלא גם הבוחן המשטרתי הביא את הבוחן המשטרתי להעיד כי מנגנון התאונה היה כזה בו הנפגע חצה מימין לשמאל, נפגע עם הפינה השמאלית קדמית של המשאית, נפל והרגל נכנסה בין הגלגלים" (ע' 9 ש' 11-12). הערך המוסף העיקרי בעדותו של מומחה ההגנה - אשר נוכח ניסיונו הרב, השכלתו והכשרתו המקצועית לא מצאתי לקבוע כי קיים עורר על מומחיותו - הוא כפול: ראשית, מומחה ההגנה העיד , לא אחת, כי גם על פי התרחיש העובדתי שהציג הבוחן המשטרתי היה על מי מגלגליה הקדמיים של המשאית לעלות על גופו (או חלק מגופו) של הולך הרגל ולהותיר סימן על מי מגלגלים אלה, דבר שאין חולק שלא היה [ראו לעניין זה: [ע' 81 ש' 1-2]. [ע' 77 ש' 19-22. מומחה ההגנה ציין כי "סביר מאוד לקבוע שהולך הרגל (הנצפה בסרטון ד.ס.). השלים את החצייה תוך שהוא בורח מהמשאית המתקדמת, שהרי אם נפגע מהמשאית, חייבים היינו למצוא כתמי דם בגלגל הקדמי, מה שלא נמצא" ע' 67 ש' 24-32).

17. הבוחן המשטרתי סיפק עצמו בציון כי רגל הולך הרגל "נכנסה בין הגלגלים" מבלי להסביר כיצד ואיך, על פי המנגנון התאונתי הנטען בעדותו, עלה בידי גלגליה הקדמיים של המשאית "לדלג" על גופו של הולך הרגל מבלי לגעת בו ולפגוע בגוף, ולהותיר שרידים ביולוגיים, רק על גלגל שני קדמי (שמאלי). באומרי את אשר אמרתי עלי להדגיש כי קבלת רכיב זה מעדותו וחוות דעתו של מומחה ההגנה אינה מהווה בשום אופן קבלה גורפת של חוות דעתו. נזכיר כי על פי חוות דעתו של מומחה ההגנה הולך הרגל חצה משמאל כאשר מנגנון גרימת התאונה לפי התרחיש המוצע אינו ברור (גם לא למומחה ההגנה). עם זאת, חשוב לציין כי תפקידו של מומחה ההגנה, ושל ההגנה ככלל, אינו לספק לבית המשפט תרחיש עובדתי חלופי כולל חלק התרחיש המוצע בכתב האישום על ידי התביעה. תפקידה של ההגנה (ומומחה ההגנה בכלל זה) הוא ליצור ספק סביר, היינו ספק המעוגן בראיות בדבר אשמת הנאשם, כעולה מן העובדות המוכחות לבית המשפט. על כן, ובמנותק מן השאלה אם ראוי לתת אמון בחוות הדעת (לשון רבים) שערך מומחה ההגנה (שאינה נתמכת בבדל ראיה וכל כולה אינה אלא אוסף השערות לא מבוססות שכן המשטרה לא חקרה אפשרות שהנפגע חצה את הכביש משמאל לימין, ועל כך בהמשך הכרעת הדין) ברור כי ניתן לאמץ את קביעת מומחה ההגנה לפיה התרחיש שמציגה התביעה היה חייב לגרום לקיום מגע בין גוף הנפגע לגלגל הקדמי, דבר שגם על פי חוות דעתו של הבוחן המשטרתי אין לו כל תימוכין בראיות. הנה כי כן, התזה העובדתית המוצגת בכתב האישום ולפיה הנפגע הוא הולך הרגל הנצפה חוצה את הכביש מימין לשמאל אינה מתיישבת עם טענת המומחה - שאותה ואותה בלבד אני מקבל - ולפיה במקרה כזה היה חייב להיות מגע בין מי מגלגליה הקדמיים של המשאית לגופו של הולך הרגל, דבר שלא נמצא לו תימוכין בזירת התאונה. זאת, כאמור, מבלי שאקבל לצורך כך את כל תזת (או תזות) מומחה ההגנה, הגורס(ו) ת כי הנפגע חצה את הכביש משמאל לימין ובדרך זו או אחרת מצאה רגלו את דרכה מתחת לגלגלי המשאית, ולו מן הטעם שלתזת אלא אין אחיזה בראיות ומכאן שגם ספק סביר לא ניתן לבסס על מי מהן.

18. מומחה ההגנה ביסס את התזה שלו בדבר חציית הנפגע משמאל לימין בהתבסס על שתי הנחות: האחת, כי מגע בין גלגליה הקדמיים של המשאית עם גוף הנפגע היה חייב להותיר שרידים על הגלגלים הקדמיים של המשאית (או

מי מהם) ושרידים כאלה לא נמצאו; השנייה, הנחה כי מפגש בין גופו של הנפגע עם חזית המשאית היה אמור להותיר סימן על המשאית עצמה (ניגוב אבק). בהמשך עדותו סייג המומחה את מוחלטות דבריו וציין כי על פי הנחתו (שלא ברור על מה נסמכה) משאית הנאשם במועד התאונה הייתה מאובקת ("סביר מאוד להניח....). כיוון שאין כל ראיה שהוצגה במשפט המעידה על כך שמשאית הנאשם הייתה מאובקת עובר לתאונה ברור כי להנחה זו אין כל יסוד. ההנחה השנייה כאמור הייתה כי מגע בין גלגליה הקדמיים של משאית הנאשם לגוף אדם הייתה חייבת להותיר שרידים על הגלגלים הקדמיים (או מי מהם) והדבר לא היה. הנחה זו, היא גם פרי ידיעתו המקצועית של הבוחן המשטרתי שהעיד כי "אם הגלגל הקדמי היה עולה עליו היו סימנים על הגלגל" (ע' 9 ש' 12). במלים אחרות, עם התביעה מבקשת לקעקע הנחה זו של מומחה ההגנה בטענה כי "מסקנות הנוגעות להיתכנות או אי התכנות פיזיולוגית של הופעת כתמי דם ורקמות לאחר מגע ראשוני של משאית על איבר מגופו של אדם צריכות להיקבע על ידי מומחים שברפואה..." (סעיף 80 לסיכומי התביעה) ראוי היה לה תביעה לא רק לדרוש אלא גם לקיים ולתמוך את טענתה, ככל שזו אכן טענתה, כי מנגנון התאונה היה כזה לפיה תחילה עלה על הנפגע גלגל שמאלי קדמי - קדמי (בלי להותיר שרידים) ולאחריו גלגל שמאלי קדמי אחורי (תוך הותרת שרידים ביולוגיים) היה עליה לצרף לעדי התביעה מומחה ברפואה או בזיהוי פלילי שיעיד על היתכנות מנגנון תאונתי כזה. בהיעדר ראיה בעניין זה מצד התביעה, לא ברור איזה משקל ניתן לתת לחוות דעתו של הבוחן המשטרתי הנסמך על ההנחה האמורה על מנת לקבוע בעדותו כי הנפגע נפל ולאחר מכן רגלו "נכנסה בין הגלגלים". במלים אחרות, אם התביעה מבקשת (בסיכומיה) לקעקע את הקביעה כי מגע בין גלגל שמאלי קדמי - קדמי במשאית הנאשם עם רגלו של הנפגע הייתה אפשרית גם מבלי להותיר סימן על הגלגל, שומט הדבר לא רק את מסקנות מומחה ההגנה אלא גם את מסקנת בוחן המשטרה בדבר מנגנון התאונה שתואר לעיל.

19. בסעיף 83 לסיכומיה טוענת התביעה בגילוי לב ראוי לציון כי "הן המאשימה והן ההגנה אינן יכולות לדעת כיצד נפגע ונפל הולך הרגל עד לדריסת רגלו באשר תרחיש זה נסתר מעינינו". מכאן פונה התביעה לנסות ולהראות לבית המשפט כי קיים רק תרחיש הגיוני וסביר אחד; הוא התרחיש הנצפה בסרטון. האמנם עלה הדבר בידי התביעה? ספק בעיני.

20. כידוע, מטרתה של חקירת משטרה "...אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 466, 472). לעניין זה יש להבחין בין אי מיצוי חקירה לבין מחדלי חקירה. אי מיצוי חקירה משמעותו כי גורמי החקירה היו יכולים לעשות מלאכה מקצועית יותר מבחינה זו או אחרת. מחדל חקירה פירושו כי עקב רשלנות גורמי החקירה אבדה ראיה בעלת פוטנציאל מזכה או הוחמצה הזדמנות למצות קו חקירה שבכוחו להועיל להגנת הנאשם. ודוק: קיומו של מחדל חקירה אינו מביא בהכרח לזיכוי הנאשם. מחדל החקירה נבחן הן כשהוא לעצמו והן על רקע בחינת מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). היעדר ראיה שמקורה בחקירת משטרה יזקף לחובת התביעה בעת שיישקל מכלול ראיותיה ומאידך, יכול הדבר לסייע לנאשם כאשר בית המשפט שוקל אם יש בטענותיו כדי להקים ספק סביר (ע"פ 4384/93 מלינקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם) [פורסם בנבו]). חשוב להוסיף כי נהג, גם נהג מקצועי, הקרב למעבר חצייה להולכי רגל נושא באחריות מוגברת לשלומם של הולכי רגל המבקשים לחצות אולם אין מדובר באחריות מוחלטת. אכן "לא ניתן לקבוע כי כל פגיעה בהולך רגל על מעבר חצייה מהווה מניה וביה רשלנות של הנהג הפוגע. קביעה מסוג זה טעונה הוכחה לכל אחד מיסודות העבירה המיוחסת לנהג הפוגע" (עפ"ת (מר') 30354-03-13 ירימי נ' מדינת ישראל (14.2.14)).

21. בענייננו הולך הרגל הנצפה בסרטון שתפסה המשטרה לא זוהה באופן וודאי כנפגע בתאונה. הבוחן המשטרתי לא זיהה את הולך הרגל באופן וודאי ונחרץ כנפגע. הנפגע עצמו גם לא זיהה עצמו כהולך הרגל בסרטון בו צפה.

הנאשם העיד כי לא הבחין בנפגע עד לתאונה וממילא אין בידו למסור מידע אמין בדבר כיוון חציית הנפגע. הנה כי כן, לא קיימת עדות ישירה התומכת בכיוון חצייה זה או אחר של הנפגע. במצב דברים זה, חייבת הייתה המשטרה לבחון את כל תרחישי העובדה האפשריים שהביאו לקרות התאונה. במלים אחרות, היה על המשטרה לבחון לא רק אפשרות כי הולך הרגל חצה את הכביש מימין לשמאל כפי שנראה בסרטון אלא גם כי הנפגע חצה את הכביש משמאל לימין.

22. מעדות הבוחן המשטרתי עולה כי המשטרה הניחה כי הולך הרגל הנצפה בסרטון הוא הנפגע וזאת על בסיס הנחה הנשענת על הגיון לפיה אילו היו במקום שני הולכי רגל החוצים אותה עת את הכביש מכיוונים מנוגדים, היינו הנפגע והאדם הנראה חוצה מימין לשמאל בסרטון, הרי ששניהם היו נפגעים מן המשאית בעוד שכידוע רק אדם אחד נפגע ולפיכך, מדובר בנפגע. מסקנתה של התביעה היא אפשרית אך וודאי שהיא אינה המסקנה ההגיונית היחידה. לטעמי היא אף אינה המסקנה ההגיונית ביותר שניתן להסיק ממערכת העובדות. מדוע? משום שלטעמי, על מנת לבסס ולבצר את הגיונה של גרסת התביעה בנוגע למנגנון התאונה, היה התביעה חייבת להתמודד, במסגרת ראיותיה, עם העובדה כי הולך הרגל החוצה את הכביש מימין לשמאל, כנצפה בסרטון, אינו בא במגע עם מי מגלגליה הקדמיים של המשאית אלא לכאורה רק עם הגלגל הקדמי אחורי שמאלי. הבוחן המשטרתי מסר בבית המשפט הסבר סתום ומעורפל למנגנון התאונה ולפיו, הנפגע נפגע בחלק מסוים של המשאית, נפל ורגלו נכנסה בין גלגלי המשאית. זאת, מבלי להבהיר ולהוכיח כיצד מנגנון תאונה זה אפשרי בשים לב לעדות מומחה ההגנה, אותה אני מוצא אמינה בנקודה זו, ולפיה תרחיש עובדה זה חייב קיום מגע בין מי מגלגליה הקדמיים של המשאית לגופו של הנפגע. הנה כי כן, לא זו בלבד שאינני סבור כי עלה בידי התביעה להוכיח כי תרחיש העובדה המוצע על ידה הוא התרחיש ההגיוני היחיד אלא שאינני סבור כי התביעה עמדה בנטל להסביר כיצד אירע שעל פי התרחיש העובדתי המוצע על ידה "דילג" הגלגל הקדמי - קדמי שמאלי על רגלו או חלק אחר מגופו של הנפגע ורק הגלגל הקדמי - אחורי שמאלי יצר מגע עם רגלו של הנפגע. יודגש כי אין בדברי אלה כדי להביע מכללל או במפורש הסכמה לתרחישי העובדה השונים שהציע מומחה ההגנה אלא רק להצביע על הספק הסביר העולה מגרסת התביעה. זאת ועוד: תרחישי העובדה שהציע המומחה נשענים על הנחות כאלה ואחרות שהיו טעונות תמיכה בראיות, כמו למשל הטענה (המבוססת על הנחה) כי הולך הרגל שחצה את הכביש מימין לשמאל כנחזה בסרטון הצליח באופן פלא לשלש את מהירות הליכתו, או לסטות ימינה הרחק ממעבר החצייה ואז להמשיך בהשלמת החצייה והכל משך שברירי שניות לפני שחזית המשאית פגעה בגופו וכך לחמוק מפגיעה. תמיכה בראיות אלה לא הוצגו ולטעמי מדובר בספקולציות ולא מעבר לכך. עם זאת, אני סבור כי כיוון שהתביעה לא ביססה בפני בית המשפט את מנגנון הפגיעה הכולל התייחסות למגע בין גוף הנפגע לגלגל קדמי של המשאית וכל עוד לא עשתה כן, ספק אם היה בנימוק הלוגי שציננה בדבר קיומם של שני נפגעים כדי ליתר בחינה גם של כיוון החצייה משמאל לימין שכן אם בספקולציות עסקינן, הרי שלא מן הנמנע כי שהולך הרגל שחצה מימין לשמאל הצליח לחמוק מפגיעת המשאית בדרך זו או אחרת, כל עוד לא הונחה תשתית ראיתית לחוסר האפשרות כי הנפגע חצה משמאל לימין. לטעמי אין די בכך שהנאשם טען כי התבונן שמאלה לפני שהחל בנסיעה. סתירותיו בעניין שדה הראיה שהיה לו לעבר מעבר החצייה מקשות לתת אמון בגרסתו לפיה הקפיד לבחון כדבעי את כיווני החצייה לפני שהחל בנסיעה. יחד עם זאת, אין בעובדה שהנאשם לא הבחין (משום שהתרשל) בהולך רגל (הנפגע על פי ההנחה) חוצה משמאל כדי להוכיח שהנפגע אכן לא היה שם שכן אם הנאשם התרשל, כפי שהתרשל בכך שלא הבחין בהולך הרגל החוצה מימין, אין בכך כדי להביא למסקנה כי הולך הרגל לא חצה שם, כפי שניתן להבחין היטב בסרטון.

23. לטעמי לא מן הנמנע כי אילו הייתה המשטרה חוקרת כדבעי את התאונה ומציגה לבית המשפט בפירוט ובאופן מלא מנגנון תאונה המתיישב עם הסרטון ועם הממצאים בזירה או לחלופין, ככל שלא היה בידה להציג מנגנון תאונה מלא ומפורט, הייתה מסיקה מכך שכיוון חקירה זה מעורר קושי ובהתאם הייתה בוחנת גם כיווני חקירה אפשריים אחרים, כמו למשל הכיוון לפיו הנפגע חצה את הכביש משמאל לימין, ייתכן והיה מקום לקבוע שהתביעה עמדה בנטל הרובץ

לפתחה או כי לכל הפחות לא קופחה יכולתו של הנאשם, שכאמור אינו מסוגל לתרום דבר בנוגע לנסיבות התאונה, להתגונן. ברם, משעה שהתביעה לא הציגה וממילא לא הוכיחה מנגנון תאונה שלם ומושלם המסביר את קרות התאונה ואת האופן בו הוא מתיישב עם הממצאים בזירה ואף לא טרחה לחקור כיוון חקירה - העשוי להתיישב אף הוא עם הממצאים בזירה - לפיו הנפגע חצה את הכביש משמאל לימין, ספק אם ניתן לומר כי במקרה זה הגנת הנאשם - שהייתה תלויה כל כולה בממצאי המשטרה וכיווני החקירה שבה בחרה לחקור - לא נפגעה או קופחה.

24. במסגרת חקירת הנאשם התבקש בית המשפט לקבל כמוצג עותק מטופס השימוע שנערך לנאשם לפני שרישיונו נפסל מנהלית בידי רפ"ק גרינוולד. באותו מעמד התנגד הסנגור לקבילות המוצג בעוד שהתביעה טענה כי מדובר במסמך קביל לפי סעיף 11 לפקודת הראיות. כפי שאראה, אין להכרעה זו כל משמעות בנסיבות. בת/11 צוטט הנאשם כאומר: "והטעות היחידה הייתה שהפרייבט שהיה מצד ימין שלי [מוניתו של ע"ת 1 - ד.ס.] נתן לו לחצות באור אדום ואני התחלתי להתדרדר, להתחיל לנסוע כי היה ירוק ולא ראיתי אותו בשדה הראיה שלי... הפרייבט [המונית - ד.ס.] רצה לנסוע בירוק שהיה לו ועצר ונתן לו לעבור ופה הטעות כי הוא לא היה בשדה הראיה שלי במראות וזה לפי מה שאני מבין". [ההדגשה הוספה לצורך המחשה]. במלים אחרות, גרסת הנאשם בהליך השימוע הייתה כי המונית אפשרה להולך הרגל לחצות את מעבר החצייה באור אדום ואילו הנאשם החל בנסיעה בחסות אור ירוק בכיוונו תוך שהנאשם אינו מצוי בשדה הראיה שלו במראות. בת/5, חקירתו השנייה של הנאשם באזהרה, חזר הנאשם על גרסה זו וציין: "ש. בסרטון גם רואים את הולך הרגל מגיע מצד ימין חוצה במעבר חצייה ואתה מתחיל נסיעה מספר מטרים במקביל ופתאום נעצר בפתאומיות. תגובתך? זה מה שראיתי בסרטון הוא לא היה לי בשום שדה ראייה בשום מראה לא ראיתי אותו. ש. אני אומר לך שמבדיקה שעשיתי במקום התאונה במראה העליונה ניתן לראות כמעט את כל מעבר החצייה ואילך (ואילו) היית מסתכל במראה טרם נסיעתך היית מבחין בהולך רגל שחוצה לפני חזית המשאית. תגובתך? ת. אם הוא צמוד - צמוד אז קשה לראות והוא היה לבוש חולצה לבנה בצבע של האוטו אז כנראה שלא הבחנתי בו. ש. אבל הוא היה לבוש מעיל כהה ואני מראה לך שוב בסרטון. תגובתך. ת. אני לא רואה זה כהה. ש. האם יש לך בעיות ראייה. ת. לא. האם אתה עיוור צבעים. ת. לא. ש. מדוע נגרמה התאונה. ת. הולך הרגל חצה באור אדום והיה צמוד, הפרייבט רצה לנסוע זה שבצד ימין שלי נתן לו לעבור באור אדום ופה הטעות שהוא לא היה בטווח הראיה שלי ולא שמתי לב ויצאתי לאט - לאט ברמזור". [ההדגשה הוספה לצורך המחשה]. במלים אחרות, הן בשימוע והן בחקירה השנייה (וגם בעדותו בבית המשפט) טען הנאשם כי לא הבחין בהולך הרגל החוצה מימין לשמאל. במסגרת השימוע ציין הנאשם כי הולך הרגל לא היה בשדה הראיה שלו או בשדה הראיה במראות "וזה לפי מה שאני מבין". בחקירתו באזהרה ת/5 ציין הנאשם כי הולך הרגל "הוא" לא היה בטווח הראיה שלי ולא שמתי לב ויצאתי לאט - לאט ברמזור". הפוך והפוך בגרסת הנאשם אך בבסיסה אחת היא: הנאשם לא הבחין בשום שלב בהולך הרגל החוצה מימין לשמאל. כפי שצינתי, ככל שאותו הולך רגל הוא הנפגע ברור כי טענה זו אינה יכולה להושיע את הנאשם שכן הוכח במשפט מעבר לכל ספק כי הנאשם היה יכול להבחין בהולך הרגל הן בחצותו את הכביש מימין לשמאל והן בחצותו את הכביש משמאל לימין. ברם, כפי שצינתי הואיל וקיים ספק אם הולך הרגל הוא הנפגע ברור כי לא הוכח במידת ההוכחה הנדרשת קשר סיבתי בין התרשלות הנאשם (הנעוצה בכך שלא הבחין בהולך הרגל לפני התאונה) לבין התאונה. לאור האמור, אין צורך להכריע בשאלת קבילות ת/11 הואיל ות/5 מכיל את מלוא המידע המצוי בת/11 והוא מסמך קביל וכשר למהדרין.

25. התביעה טענה בסיכומיה בדבר שינויים שנפלו בגרסת הנאשם. אכן, הנאשם היה רחוק מלהציג עמדה עובדתית עקבית ברורה. יחד עם זאת, ליבת עדותו לא השתנתה ובבסיסה - טענה כי בשום שלב לפני התאונה לא הבחין הנאשם בנפגע. אכן, הנאשם העניק הסברים, לעתים כאלה שאינם מתיישבים זה עם זה, אך לדידי העיקר הוא כי לא כיצד נימק הנאשם את העובדה שלא הבחין בהולך הרגל אלא העובדה, שאינה שנויה במחלוקת, לפיה הנאשם לא הבחין בשום

שלב בנפגע לפני קרות התאונה.

26. התביעה טוענת כי אילו היה ממש בגרסת הנאשם ולפיה עובר לנסיעתו התבונן כל העת ימינה שמאלה וישר, היה הנאשם חייב להבחין בנפגע - בין שהוא חוצה מימין לשמאל ובצמוד לחזית המשאית - שאז ניתן היה להבחין בו ובין שהוא חוצה משמאל לימין, או מתכוון לחצות משמאל לימין (ע' 37 ש' 4-5, ע' 39 ש' 11-12). הלוגיקה ביסוד הטיעון היא כי מה שהנאשם לא הבחין בו [הולך הרגל חוצה משמאל לימין] לא קיים במציאות. עם זאת, דומה כי ברור לכל בר דעת כי הנפגע חייב היה יכול לחצות, על פי טיעוני הצדדים, או מימין לשמאל או משמאל לימין וזאת מבלי שקיים ספק שהנאשם לא הבחין בו חוצה. הנה כי כן, העובדה שהנאשם לא הבחין בהולך הרגל חוצה משמאל, אם חצה משמאל, אינה מלמדת בהכרח כי הולך הרגל לא היה במקום שכן לפי ייתכן כי הדבר מלמד כי הנאשם התרשל. עם זאת, על התביעה להוכיח כי גם מקום בו הנאשם התרשל קיים קשר סיבתי בין התרשלותו לבין גרימת התאונה. גם אם מקבלים - ואני אכן מקבל - את טענת התביעה כי הנאשם התרשל בכך שלא הבחין בנפגע בין שחצה מימין לשמאל ובין שחצה משמאל לימין, עדיין מוטלת על התביעה חובה להראות כי התאונה בנסיבותיה הייתה נמנעת אלמלא התרשלות הנאשם. כיוון שהתביעה לא הציגה תרחיש עובדתי המלמד מעבר לספק סביר כי הנפגע חצה מימין לשמאל וכיוון שלא הוכח (מעבר לכך שהנאשם ראה או היה חייב להבחין בנפגע ככל שחצה משמאל לימין) שהתאונה הייתה נמנעת אילו היה הנאשם מבחין בנפגע חוצה משמאל לימין, הרי שאין נפקות אופרטיבית לקביעה בדבר התרשלות הנאשם.

לאור כל האמור מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תש"פ, 26.11.2019, במעמד הצדדים